

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

ÚLTIM ACTE

al TEATRE de l'ÒPERA

LONDRES

1870

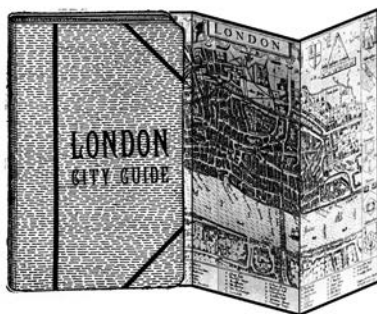

Estrella Polar

Irene Adler

Últim acte al teatre de l'Òpera

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Estrella Polar

Tots els noms, personatges i detalls relacionats amb aquest llibre són propietat i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A., tant la seva versió original com les traduccions o adaptacions. Tots els drets reservats.

Títol original: *Ultimo atto al teatro dell'Opera*

© de la traducció: Maria Dolors Ventós Navés, 2013

© 2012, Atlantya S.p.A., Itàlia

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2013, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Un projecte de Pierdomenico Baccalario

Text d'Alessandro Gatti

Il·lustracions de Iacopo Bruno

Edició original publicada per Piemme per a Mondadori Libri S.p.A

Drets internacionals: © Atlantya S.p.A., Corso Magenta 60/62,

20123 Milà, Itàlia – foreignrights@atlantya.it / www.atlantya.com

Primera edició: març del 2013

Primera edició en aquesta presentació: setembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-374-7

Dipòsit legal: B. 12.665-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

DIES INQUIETS,
NITS INQUIETES

Atants anys de distància d'aquells esdeveniments, em costa d'admetre que en aquells dies tan terribles, quan l'exèrcit prussià assetjava París, tots els meus pensaments estiguessin centrats en els dos extraordinaris amics de qui m'havia hagut d'acomiarar al final de les vacances d'estiu.

En aquells dies, els prussians continuaven el seu avanç imparable, mentre el desventurat exèrcit francès

L'ÚLTIM ACTE AL TEATRE *de l'ÒPERA*

es retirava, després de la vergonyosa derrota a Sedan. Afortunadament, en Sherlock estava en un lloc segur, lluny de França, mentre que en Lupin, fos on fos, era la persona més capaç de cuidar de si mateixa que jo coneixia. Per tant, no puc dir que passés ànsia per la seva incolumitat; tot i així...

Ara que hi penso, les paraules que acabo d'utilitzar, paraules com «desventurat» i «incolumitat», no les feia servir en aquella època, sinó que són fruit de consideracions més madures, que van arribar amb el temps.

Llavors, en aquell llunyà setembre del 1870, el meu cor batejava al ritme imprevisible de l'adolescència i els meus pensaments eren més capriciosos –o potser seria més adequat dir-ne més inconscients.

La guerra, tal com ja he dit, estava pràcticament perduda i pels carrers de París només es parlava de la desfeta de l'imperi i d'una imminent caiguda sota les baionetes del príncep Albert de Saxònia, i hi havia batusses entre la gent que insistia en la necessitat d'un armistici digne i els que volien allistar-se voluntaris o unir-se als grups de patriotes disposats a resistir combatent casa per casa, carrer per carrer, fins a la mort.

Mentrestant, jo, Irene Adler, en aquells mateixos

DIES INQUIETS, NITS INQUIETES

dies, em desplaçava amb carruatge entremig d'aquelles multituds tumultuoses i espantades i continuava vivint en la nostra bonica mansió de Saint Germain des Prés, mentre la meva família adoptiva decidia què calia fer.

Ara parlo de família adoptiva però, en aquell temps, en la meva ingenuïtat, només tenia alguna sospita vaga pel que feia als meus orígens autèntics, i no havia indagat mai –més ben dit: no l'havia volgut indagar– el motiu pel qual el meu rostre punxegut i cobert de pigues, els meus cabells pèl-rojos i els meus ulls de color blau clar no s'assemblaven gens a les faccions del pare ni de la mare.

Pensant-ho bé, llavors hi havia moltes coses que no estava segura de voler saber.

Però, en canvi, n'hi havia unes altres que no em deixaven viure, la guerra i el setge de París, sens dubte; però la meva pregunta més insistent era una altra: enmig de tot aquell caos de cartes i comunicats, de columnes de fum negre i soldats amb els uniformes imperials esparacats, en tot aquell vaivé de persones, de gasetes que els italians que treballaven de venedors de diaris ambulants oferien per dues monedes a les cantonades... què se n'havia fet, d'en Sherlock i l'Arseni?

——
L'ÚLTIM ACTE AL TEATRE de l'ÒPERA
—

Quan recordo aquells dies em tornen al pensament les contínues frases tranquil·litzadores que m'adreçaven: que no em preocupés, que no m'espantés... I moltes de les amiguetes que la mare hauria volgut que freqüentés per assegurar-me un accés fàcil als millors salons de la ciutat seguien aquest consell al peu de la lletra: no estaven preocupades ni espantades.

Aquell dimarts, unes quantes d'aquestes mares i filles de casa bona, personatges del gran París, s'havien reunit al saló de casa nostra. A mi, que les havia vist entrar des de la claraboia de la meva habitació, em feien pensar en els ànecs que hivernaven a l'estany de les Tuileries, però en lloc de plomes iridescents, les amigues de la mare i les seves filles (que d'amigues meves no n'eren gens!) exhibien uns elaborats vestits de color blau cel, rosa i groc safrà. Dissimulaven els seus ulls de peix sota el vel d'uns capells d'allò més cursis i enfundaven les mans blanques i fofes en uns guants de color crema. Ben segur que havien vingut a prendre el te armades amb minúsculs ventalls de seda i joies que farien enllaminir qualsevol lladre.

Tenint en compte que les fleques d'alguns barris ja racionaven el pa, i que molts magatzems de la ciutat

DIES INQUIETS, NITS INQUIETES

exhibien el trist espectacle d'unes prestatgeries buides i desolades, m'hauria d'haver enfurismat per aquella ostentació tan fora de lloc.

Però en aquella casa encara em consideraven una nena i, tot i que dins meu jo sabia de sobres que ja no ho era, entre aquelles parets, sovint em veia obligada a comportar-me com si ho fos, malgrat la meva edat. D'aquesta manera, fingia tenir un caràcter molt més tranquil i dòcil, ben diferent del que mostrava quan estava sola o en companyia dels meus dos grans amics, perquè llavors, en llibertat, s'inflamava i donava vida a milers de pensaments tumultuosos.

Les parisenques eren al saló, i el senyor Nelson, el majordom, estava posat com una òliba a la porta de la meva habitació, que era a l'últim pis –al lloc on normalment dorm el servei.

–Senyoreta Irene... –em va tornar a cridar–. La senyora l'espera.

Més que una crida, era un sospir.

Vaig donar una última ullada a les dues cartes que havia desplegat damunt de la superfície de cuir del meu escriptori i vaig sospirar perquè havia d'ajornar la lectura.

L'ÚLTIM ACTE AL TEATRE *de l'ÒPERA*

—Vinc de seguida! —Era mentida, perquè no em podia desenganxar de la cal·ligrafia elegant i sinuosa que atapeïa la carta més llarga, la que en Sherlock m'havia entregat el dia que vaig marxar de Saint-Malo, l'estiu passat.

Em sabia de memòria tot el que hi havia escrit perquè l'havia llegit un munt de vegades durant el viatge de tornada a París.

I també els dies que el van seguir.

En Sherlock em desitjava un bon retorn a casa i, per primera vegada d'ençà que ens havíem conegut, feia una breu al·lusió al que estava passant a França. Protegits per la llunyania, les vacances a Saint-Malo i la lentitud dels correus, aquell estiu havíem ignorat gran part dels esdeveniments que tenien lloc al país.

Però no és possible viure sempre envoltats d'opulència i lluny del món.

Jo vaig haver de tornar a París i ell i els seus germans van seguir la seva mare a Londres. En Sherlock estava disposat a jugar-s'hi qualsevol cosa que en aquella ciutat tot aniria més bé. Encara que la seva mare es queixaria per tot: del soroll infernal dels carrers plens de gom a gom, de la pudor insuportable dels carrerons, de la

mala educació dels londinencs i dels empipadors crits dels venedors que anunciaven les seves mercaderies... Evidentment, el parer d'en Sherlock era totalment oposat. Ell sabia, o si més no esperava, que en aquella ciutat li resultaria fàcil trobar qualsevol llibre que li vingués de gust llegir, només calia entrar en alguna llibreria de Charing Cross. I, a més, també començaria a rebre classes de violí! La notícia, que em va donar sense preàmbuls en la seva carta, em va fer somriure i, tot i que d'entrada em va semblar que era una broma, el seu estil sec i decidit em va convèncer que el meu amic ho deia seriosament.

En Holmes tocant el violí! En Sherlock em semblava massa inquiet i impacient per perseverar en un art que, per dominar-lo, exigia una infinitat d'exercicis avorridíssims i repetitius. Tant per tant, em podia imaginar l'Arseni Lupin amb un hàbit de frare!

...La veritat?

La veritat era que m'havia passat unes quantes nits en blanc, embolcallada per la claror pàl·lida de la lluna. Mentre l'artilleria prussiana retrunyia als afores de París, jo m'imaginava en Sherlock Holmes, dempeus, tocant el violí. ¿Era una manera de no pensar en la guerra,

L'ÚLTIM ACTE AL TEATRE de l'ÒPERA

que ja havia arribat a les portes de la meva ciutat? Potser...

La continuació de la carta d'en Sherlock era més decidida i vagament torbada: desitjava que la nostra trobada a Saint-Malo no estigués destinada a ser l'única i confiava que, més tard o més d'hora, jo pogués anar a Londres o els Holmes tinguessin l'oportunitat de visitar París, potser quan les aigües s'haguessin calmat i no fos tan perillós viatjar. La carta acabava així:

En qualsevol cas, et prometo que m'encarregaré personalment d'acompanyar-te a tots els indrets més poc escaients i menys recomanables de la ciutat on tinguem ocasió de retrobar-nos!

Teu, Sherlock Holmes

Tot just l'acabava de llegir per enèsima vegada quan el senyor Nelson va trucar delicadament a la porta per cridar-me a l'ordre. El saló reclamava el meu temps, però jo no tenia la més mínima intenció de concedir-li ni un instant més del que fos estrictament necessari.

—Entra, Nelson... —vaig dir mentre plegava la carta d'en Holmes.

La porta es va entreobrir.

–No sóc jo qui ha d’entrar, senyoreta Irene... –em va recordar l’enorme majordom de color que estava al servei de la nostra família des que jo havia nascut-. És vostè que ha de sortir. Les senyores i les senyoretetes reclamen la seva presència.

–De debò? –li vaig preguntar, alçant una cella-. I, exactament, per què la reclamen? Per la meva extensa cultura en poesia llatina, la meva opinió sobre la moda en temps de guerra o per la meva extraordinària simpatia?

–Per l’últim que ha dit, senyoreta... –em va dir amb un somriure.

A hores d’ara ja ho puc dir tal com raja: m’entenia més bé amb el senyor Nelson que amb la meva mare.

No us escandalitzeu, sisplau. No era culpa de cap de les dues.

Jo no era una nena convencional.

I ella no era la meva mare.